

Dz. U. 2020 poz. 265**OBWIESZCZENIE****MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 grudnia 2019 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o służbie cywilnej

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1559), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 21 lutego 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. U. poz. 730),
- 2) ustawą z dnia 11 września 2019 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. poz. 2020)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 19 grudnia 2019 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje:

- 1) odnośnika nr 1 oraz art. 173 ustawy z dnia 21 lutego 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. U. poz. 730), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2).”

„Art. 173. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 87 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia ogłoszenia;
 - 2) art. 107 pkt 7 i 8, które wchodzi w życie z dniem 1 maja 2019 r.;
 - 3) art. 157 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 13 października 2019 r.”;
- 2) art. 109 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. poz. 2020), który stanowi:

„Art. 109. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 85 pkt 5, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 88, który wchodzi w życie z dniem 1 marca 2020 r.”.

Marszałek Sejmu: *E. Witek*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 20 grudnia 2019 r. (poz. 265)

USTAWA

z dnia 21 listopada 2008 r.

o służbie cywilnej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. W celu zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa ustanawia się służbę cywilną oraz określa zasady dostępu do tej służby, zasady jej organizacji, funkcjonowania i rozwoju.

Art. 2. 1. Korpus służby cywilnej tworzą pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych w:

- 1) Kancelarii Prezesa Rady Ministrów,
- 2) urzędach ministrów i przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów oraz urzędach centralnych organów administracji rządowej,
- 3) urzędach wojewódzkich oraz innych urzędach stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowej podległych ministrom lub centralnym organom administracji rządowej,
- 3a) Krajowej Informacji Skarbowej i izbach administracji skarbowej;
- 4) komendach, inspektoratach i innych jednostkach organizacyjnych stanowiących aparat pomocniczy kierowników zespolonych służb, inspekcji i straży wojewódzkich oraz kierowników powiatowych służb, inspekcji i straży, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej,
- 4a) Centralnym Biurze Śledczym Policji,
- 4b) Biurze Spraw Wewnętrznych Policji,
- 4c) Biurze Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej,
- 5) (uchylony)
- 6) Biurze Nasiennictwa Leśnego,
- 7) jednostkach budżetowych obsługujących państwowe fundusze celowe, których dysponentami są organy administracji rządowej

– zwanych dalej „urzędami”.

2. Korpus służby cywilnej tworzą także powiatowi i graniczni lekarze weterynarii oraz ich zastępcy.

3. Stanowiska urzędnicze w urzędach mogą zajmować także osoby oddelegowane na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione.

4. Prawa i obowiązki członków korpusu służby zagranicznej oraz zasady organizacji i funkcjonowania tej służby określają przepisy o służbie zagranicznej.

Art. 3. W rozumieniu ustawy:

- 1) pracownik służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę zgodnie z zasadami określonymi w ustawie;
- 2) urzędnik służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie mianowania zgodnie z zasadami określonymi w ustawie;
- 3) członek korpusu służby cywilnej oznacza osobę, o której mowa w pkt 1 i 2, oraz osobę zatrudnioną na wyższym stanowisku w służbie cywilnej.

Art. 4. W służbie cywilnej może być zatrudniona osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim, z zastrzeżeniem art. 5;
- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) posiada kwalifikacje wymagane na dane stanowisko pracy;

5) cieszy się nieposzlakowaną opinią.

Art. 5. 1. Dyrektor generalny urzędu, upowszechniając informacje o wolnych stanowiskach pracy, wskazuje, za zgodą Szefa Służby Cywilnej, stanowiska, o które, poza obywatelami polskimi, mogą ubiegać się obywatele Unii Europejskiej oraz obywatele innych państw, którym na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa wspólnotowego przysługuje prawo podjęcia zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoba nieposiadająca obywatelstwa polskiego może zostać zatrudniona na stanowisku pracy, na którym wykonywana praca nie polega na bezpośrednim lub pośrednim udziale w wykonywaniu władzy publicznej i funkcji mających na celu ochronę generalnych interesów państwa, jeżeli posiada znajomość języka polskiego potwierdzoną dokumentem określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego, kierując się charakterem pracy wykonywanej przez członków korpusu służby cywilnej i potrzebą zapewnienia odpowiedniego poziomu wykonywania przez nich zadań.

Art. 6. Każdy obywatel ma prawo do informacji o wolnych stanowiskach pracy w służbie cywilnej, a nabór do służby cywilnej jest otwarty oraz konkurencyjny, z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 4.

Art. 7. 1. Limit mianowań urzędników w służbie cywilnej na dany rok budżetowy i środki finansowe na wynagrodzenia oraz szkolenia członków korpusu służby cywilnej określa ustawa budżetowa.

2. Rada Ministrów ustala corocznie trzyletni plan limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej i przedkłada go do wiadomości Sejmowi równocześnie z projektem ustawy budżetowej.

Art. 8. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych współdziała z Szefem Służby Cywilnej w zakresie przygotowywania oraz wykonywania budżetu państwa w części dotyczącej wynagrodzeń i szkoleń członków korpusu służby cywilnej.

2. Szef Służby Cywilnej przedstawia Radzie Ministrów stanowisko odnośnie do projektu ustawy budżetowej, w części dotyczącej środków finansowych na wynagrodzenia i szkolenia członków korpusu służby cywilnej.

3. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego przedstawia Radzie Ministrów stanowisko odnośnie do projektu ustawy budżetowej, w części dotyczącej środków finansowych na wynagrodzenia członków korpusu służby cywilnej – biorąc pod uwagę wskaźniki zatrudnienia osób niepełnosprawnych w poszczególnych urzędach.

Art. 9. 1. W sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy.

2. Spory o roszczenia dotyczące stosunku pracy w służbie cywilnej rozpatrywane są przez sądy pracy.

Rozdział 2

Organizacja służby cywilnej

Art. 10. 1. Szef Służby Cywilnej jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach służby cywilnej.

2. Szef Służby Cywilnej podlega bezpośrednio Prezesowi Rady Ministrów.

3. Szefa Służby Cywilnej powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów.

4. Przed przystąpieniem do wykonywania obowiązków Szef Służby Cywilnej składa przed Prezesem Rady Ministrów następujące ślubowanie:

„Obejmując stanowisko Szefa Służby Cywilnej, uroczyście ślubuję dochować wierności postanowieniom Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności strzec zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa w urzędach administracji rządowej przez korpus służby cywilnej, a powierzone mi obowiązki wypełniać sumiennie i bezstronnie.”

Ślubowanie może być złożone z dodaniem słów „Tak mi dopomóż Bóg”.

5. Szef Służby Cywilnej niezwłocznie wyznacza, w uzgodnieniu z Prezesem Rady Ministrów, zastępującą go osobę.

6. Osoba zastępująca Szefa Służby Cywilnej wykonuje zadania Szefa Służby Cywilnej podczas jego nieobecności oraz w razie nieobsadzenia stanowiska Szefa Służby Cywilnej – do czasu jego obsadzenia.

Art. 11. 1. Szefem Służby Cywilnej może być osoba, która:

1) jest obywatelem polskim;

- 2) korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 5) zna co najmniej jeden język obcy spośród języków roboczych Unii Europejskiej;
- 6) cieszy się nieposzlakowaną opinią;
- 7) nie była skazana prawomocnym wyrokiem orzekającym zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w urzędach organów władzy publicznej lub pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi;
- 8) (uchylony)
- 9) nie jest członkiem partii politycznej.

2. Osoba zastępująca Szefa Służby Cywilnej, o której mowa w art. 10 ust. 5, powinna spełniać warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–7 i 9.

Art. 12. (uchylony)

Art. 13. (uchylony)

Art. 14. Obsługę Szefa Służby Cywilnej zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Art. 15. 1. Szef Służby Cywilnej realizuje zadania określone w ustawie, w szczególności:

- 1) czuwa nad przestrzeganiem zasad służby cywilnej;
- 2) kieruje procesem zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej;
- 3) gromadzi informacje o korpusie służby cywilnej;
- 4) przygotowuje projekty aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej;
- 5) monitoruje i nadzoruje wykorzystanie środków, o których mowa w art. 7 ust. 1;
- 6) planuje, organizuje i nadzoruje szkolenia centralne w służbie cywilnej;
- 7) upowszechnia informacje o służbie cywilnej;
- 8) zapewnia warunki upowszechniania informacji o wolnych stanowiskach pracy;
- 9) prowadzi współpracę międzynarodową w sprawach dotyczących służby cywilnej.

2. Szef Służby Cywilnej przygotowuje i przedstawia Radzie Ministrów projekt strategii zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej, która zawiera diagnozę służby cywilnej, określenie celów strategicznych, systemu realizacji oraz ram finansowych.

3. Rada Ministrów przyjmuje, w drodze uchwały, strategię zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej.

4. Szef Służby Cywilnej może zwrócić się do Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli w zakresie realizacji zadań wynikających z ustawy.

5.¹⁾ Szef Służby Cywilnej przetwarza dane osobowe członków korpusu służby cywilnej oraz zbiera, wykorzystuje i przetwarza inne informacje w celu realizacji ustawowych zadań.

6. Szef Służby Cywilnej zbiera i przetwarza szczegółowe dane o stanie zatrudnienia i wynagrodzeniach członków korpusu służby cywilnej.

7. Szef Służby Cywilnej przedstawia Prezesowi Rady Ministrów, do końca marca każdego roku, sprawozdanie o stanie służby cywilnej i o realizacji zadań tej służby za rok poprzedni. Prezes Rady Ministrów w terminie 3 miesięcy przyjmuje albo odrzuca sprawozdanie.

8. Szef Służby Cywilnej może tworzyć zespoły jako organy opiniodawcze lub doradcze w sprawach należących do zakresu działania Szefa Służby Cywilnej.

9. Szef Służby Cywilnej określi, w drodze zarządzenia, standardy zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej.

¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 97 ustawy z dnia 21 lutego 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. U. poz. 730), która weszła w życie z dniem 4 maja 2019 r.

10. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze zarządzenia, wytyczne w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz zasady etyki korpusu służby cywilnej.

Art. 16. 1. W ramach realizacji strategii zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej oraz w celu wdrożenia standardów, wytycznych i zasad, o których mowa w art. 15 ust. 9 i 10, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, na wniosek Szefa Służby Cywilnej, dysponuje, w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, 1622, 1649 i 2020), środkami z rezerwy budżetowej na modernizację służby cywilnej, utworzonej w ustawie budżetowej.

2. Szef Służby Cywilnej, w porozumieniu z Szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, określi, w drodze zarządzenia, warunki przyznawania urzędom administracji rządowej dofinansowania na realizację strategii zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej oraz w celu wdrożenia standardów, wytycznych i zasad, o których mowa w art. 15 ust. 9 i 10.

Art. 17. 1. Szef Służby Cywilnej realizuje zadania określone w ustawie przy pomocy dyrektorów generalnych urzędów.

2. Szef Służby Cywilnej określi, w drodze zarządzenia, warunki i tryb współdziałania z dyrektorami generalnymi urzędów w sprawach dotyczących zapewnienia przez korpus służby cywilnej zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa oraz kierowania procesem zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej.

3. Szef Służby Cywilnej może żądać od dyrektora generalnego urzędu informacji, dokumentów i sprawozdań okresowych w zakresie zadań wynikających z ustawy.

Art. 18. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek Szefa Służby Cywilnej, zleca wykonanie audytu wewnętrznego w zakresie zadań wynikających z ustawy.

Art. 19. 1. Przy Prezesie Rady Ministrów działa Rada Służby Publicznej, zwana dalej „Radą”.

2. Do zakresu działania Rady, jako organu opiniodawczo-doradczego, należy w szczególności wyrażanie opinii w sprawach:

- 1) dotyczących służby cywilnej przedstawianych jej przez Prezesa Rady Ministrów lub Szefa Służby Cywilnej oraz z własnej inicjatywy;
- 2) projektu programu zarządzania zasobami ludzkimi w służbie cywilnej;
- 3) projektu ustawy budżetowej w części dotyczącej służby cywilnej oraz corocznego wykonania budżetu państwa w tym zakresie;
- 4) proponowanego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w zakresie służby cywilnej;
- 5) projektów aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej;
- 6) planu szkoleń centralnych w służbie cywilnej;
- 7) etyki korpusu służby cywilnej;
- 8) projektu regulaminu określającego tryb pracy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej;
- 9) sprawozdania Szefa Służby Cywilnej, o którym mowa w art. 15 ust. 7.

3. Rada ponadto:

- 1) ocenia przebieg postępowań kwalifikacyjnych w służbie cywilnej;
- 2) może wystąpić do Szefa Służby Cywilnej z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawach określonych przez Radę w zakresie stosowania zasad służby cywilnej;
- 3) może wystąpić do Szefa Służby Cywilnej z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawie skargi skierowanej do Rady przez członka korpusu służby cywilnej lub w sprawach uwag i wniosków przedstawicieli związków zawodowych i stowarzyszeń urzędniczych działających w ramach administracji publicznej;
- 4) może skierować swojego przedstawiciela w celu obserwacji przebiegu postępowania kwalifikacyjnego, na poziomie średniego szczebla zarządzania w służbie cywilnej, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w przebiegu postępowania kwalifikacyjnego, może zwrócić się do Szefa Służby Cywilnej o zarządzenie przeprowadzenia ponownego postępowania kwalifikacyjnego;
- 5) określa kierunki modernizacji służby cywilnej pod kątem zmieniających się zadań, potrzeb i oczekiwań Prezesa Rady Ministrów;
- 6) we współpracy z KSAP upowszechnia najlepsze europejskie standardy, wzorce i doświadczenia w zakresie funkcjonowania służby publicznej.

4. Przewodniczący Rady wchodzi w skład Rady Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

Art. 20. 1. Rada liczy 7–9 członków.

2. Prezes Rady Ministrów powołuje członków Rady spośród osób odpowiadających warunkom określonym w art. 4 pkt 1–3 i 5, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowej realizacji zadań Rady.

3. Prezes Rady Ministrów powołuje przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady spośród członków Rady.

Art. 21. 1. Kadencja członków Rady trwa 4 lata.

2. Członkowie Rady pełnią swoje funkcje do czasu powołania ich następców.

3. Członkowie Rady pełnią swoje funkcje społecznie.

Art. 22. 1. Członkostwo w Radzie wygasa:

- 1) w razie śmierci członka Rady;
- 2) jeżeli członek Rady przestał spełniać którykolwiek z warunków określonych w art. 4 pkt 1–3;
- 3) niewykonywania obowiązków członka Rady przez okres dłuższy, niż 12 miesięcy, jeśli przyczyną nie jest długotrwała choroba, stwierdzona orzeczeniem lekarskim.

2. Prezes Rady Ministrów odwołuje członka Rady również w razie złożenia przez niego rezygnacji.

3. W przypadku wygaśnięcia członkostwa w Radzie lub odwołania członka Rady przed upływem kadencji, Prezes Rady Ministrów powołuje nowego członka Rady na okres do końca tej kadencji.

Art. 23. 1. Tryb pracy Rady określa regulamin uchwalany przez Radę.

2. Obsługę prac Rady zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Art. 24. (uchylony)

Art. 25. 1. Stanowisko dyrektora generalnego urzędu tworzy się w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w urzędzie ministra, urzędzie przewodniczącego komitetu wchodzącego w skład Rady Ministrów, urzędzie centralnego organu administracji rządowej oraz w urzędzie wojewódzkim.

2. Stanowiska dyrektora generalnego urzędu nie tworzy się w Komendzie Głównej Policji, Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej oraz Komendzie Głównej Straży Granicznej.

3. Dyrektor generalny urzędu podlega bezpośrednio kierownikowi urzędu.

4. Dyrektor generalny urzędu:

- 1) zapewnia funkcjonowanie i ciągłość pracy urzędu, warunki jego działania, a także organizację pracy, w szczególności przez:
 - a) sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad komórkami organizacyjnymi urzędu w zakresie prawidłowego wykonywania przez nie zadań określonych przez kierownika urzędu, z wyjątkiem komórek bezpośrednio nadzorowanych przez niego na podstawie ustaw,
 - b) nadzorowanie organizacyjne przebiegu prac nad terminowym przygotowaniem projektu budżetu i układu wykonawczego do budżetu w części dotyczącej urzędu,
 - c) występowanie z wnioskiem do właściwego organu administracji rządowej o nadanie regulaminu organizacyjnego urzędu,
 - d) ustalanie regulaminu organizacyjnego komórek organizacyjnych oraz ustalanie regulaminu pracy,
 - e) gospodarowanie mieniem urzędu, w tym zlecanie usług i dokonywanie zakupów dla urzędu oraz zapewnienie prowadzenia ewidencji majątku urzędu,
 - f)²⁾ wykonywanie kompetencji kierownika zamawiającego w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843),
 - f)³⁾ wykonywanie kompetencji kierownika zamawiającego w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. poz. 2019),

²⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 3.

- g) reprezentowanie Skarbu Państwa w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1302, 1309, 1571 i 1655),
 - h) sprawowanie nadzoru nad prowadzeniem kontroli i audytu wewnętrznego w urzędzie,
 - i) (uchylona)
 - j) zapewnianie przestrzegania przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej,
 - k) zapewnianie przestrzegania zasad techniki prawodawczej;
- 2) dokonuje czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w urzędzie oraz realizuje politykę personalną, w szczególności przez:
- a) przygotowywanie programu zarządzania zasobami ludzkimi w urzędzie,
 - b) dokonywanie czynności wynikających z nawiązania i trwania stosunku pracy z członkami korpusu służby cywilnej oraz czynności związanych z ustaniem stosunku pracy,
 - c) organizowanie naboru na wolne stanowiska urzędnicze,
 - d) dysponowanie funduszem nagród, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej,
 - e) administrowanie środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w urzędzie;
- 3) wykonuje określone zadania kierownika urzędu, jeżeli odrębne przepisy tak stanowią;
- 4) wykonuje inne zadania z upoważnienia kierownika urzędu.

5. Dyrektor generalny urzędu do końca stycznia każdego roku składa Szefowi Służby Cywilnej sprawozdanie z realizacji zadań wynikających z ustawy za rok ubiegły.

6. Dyrektor generalny urzędu niezwłocznie wyznacza, w uzgodnieniu z kierownikiem urzędu, zastępującą go osobę kierującą departamentem (komórką równorzędną), a w urzędach wojewódzkich – wydziałem (komórką równorzędną). O ustanowieniu zastępstwa dyrektor generalny urzędu niezwłocznie zawiadamia Szefa Służby Cywilnej.

7. Osoba zastępująca dyrektora generalnego urzędu wykonuje zadania dyrektora generalnego urzędu podczas jego nieobecności oraz w razie nieobsadzenia stanowiska dyrektora generalnego urzędu, do czasu jego obsadzenia.

8. W przypadku nieobsadzenia stanowiska dyrektora generalnego urzędu i niewyznaczenia osoby jego zastępującej, Szef Służby Cywilnej w porozumieniu z kierownikiem urzędu wyznacza członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego w tym urzędzie do zastępowania dyrektora generalnego urzędu, do czasu obsadzenia tego stanowiska.

9. Zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu w urzędach, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu, wykonują kierownicy tych urzędów.

10. Dyrektor generalny urzędu albo osoba zastępująca dyrektora generalnego urzędu, w przypadku nieobsadzenia tego stanowiska, może wydawać zarządzenia w celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 4.

Rozdział 3

Nawiązanie stosunku pracy w służbie cywilnej

Art. 26. 1. Dyrektor generalny urzędu organizuje nabór kandydatów do korpusu służby cywilnej, z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 4.

2. Nabór, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

3. Nabór kandydatów do korpusu służby cywilnej na stanowiska związane z obronnością kraju odbywa się z uwzględnieniem pierwszeństwa w zatrudnieniu przysługującego osobom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej, o których mowa w art. 119 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 330, 730 i 1726).

Art. 27. 1. Główny Lekarz Weterynarii organizuje nabór na stanowiska granicznego lekarza weterynarii i jego zastępcy.

2. (uchylony)

3. Do naboru, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału.

³⁾ Ze zmianą wprowadzoną przez art. 46 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. poz. 2020), która wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.

Art. 28. 1. Dyrektor generalny urzędu, z zastrzeżeniem art. 39, ma obowiązek upowszechniać informacje o wolnych stanowiskach pracy przez umieszczenie ogłoszenia o naborze w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu, w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu, zwanym dalej „Biuletynem urzędu”, oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, zwanym dalej „Biuletynem Kancelarii”.

2. Ogłoszenie o naborze powinno zawierać:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska pracy;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem pracy zgodnie z opisem danego stanowiska, ze wskazaniem, które z nich są niezbędne, a które dodatkowe;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku pracy;
- 4a) informację o warunkach pracy na danym stanowisku pracy;
- 4b) informację, czy w miesiącu poprzedzającym datę upublicznienia ogłoszenia wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w urzędzie, w rozumieniu przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, wynosi co najmniej 6%;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów.

2a. Wymagania, o których mowa w ust. 2 pkt 3, określa się w sposób następujący:

- 1) wymagania niezbędne to wymagania konieczne do podjęcia pracy na danym stanowisku pracy;
- 2) wymagania dodatkowe to pozostałe wymagania, pozwalające na optymalne wykonywanie zadań na danym stanowisku pracy.

2b. Kandydat, który zamierza skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 29a ust. 2, jest obowiązany do złożenia wraz z dokumentami kopii dokumentu potwierdzającego niepełnosprawność.

3. Termin do składania dokumentów, określony w ogłoszeniu o naborze, nie może być krótszy niż 10 dni, a dla ogłoszenia o naborze w celu zastępstwa nieobecnego członka korpusu służby cywilnej – 5 dni od dnia opublikowania tego ogłoszenia w Biuletynie Kancelarii.

4. Ogłoszenia o wolnych stanowiskach pracy zamieszcza się w Biuletynie Kancelarii drogą elektroniczną za pomocą formularzy umieszczonych na jego stronach internetowych.

5. Umieszczenie ogłoszenia o naborze w Biuletynie Kancelarii jest bezpłatne.

Art. 29. Imiona i nazwiska kandydatów, którzy spełniają wymagania formalne, oraz wynik naboru stanowią informację publiczną w zakresie objętym wymaganiami określonymi w ogłoszeniu o naborze.

Art. 29a. 1. W toku naboru komisja, o której mowa w art. 30 ust. 2 pkt 5, wyłania nie więcej niż pięciu najlepszych kandydatów, spełniających wymagania niezbędne oraz w największym stopniu spełniających wymagania dodatkowe, których przedstawia dyrektorowi generalnemu urzędu celem zatrudnienia wybranego kandydata.

2. Jeżeli w urzędzie wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, w rozumieniu przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w miesiącu poprzedzającym datę upublicznienia ogłoszenia o naborze, jest niższy niż 6%, pierwszeństwo w zatrudnieniu przysługuje osobie niepełnosprawnej, o ile znajduje się w gronie osób, o których mowa w ust. 1.

Art. 30. 1. Sporządza się protokół z przeprowadzonego naboru.

2. Protokół zawiera:

- 1) określenie stanowiska pracy, na które był przeprowadzany nabór, liczbę kandydatów oraz imiona, nazwiska i miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego nie więcej niż pięciu najlepszych kandydatów wraz ze wskazaniem kandydatów niepełnosprawnych o ile do przeprowadzanego naboru stosuje się przepis art. 29a ust. 2, przedstawianych dyrektorowi generalnemu;
- 2) liczbę nadesłanych ofert, w tym liczbę ofert niespełniających wymogów formalnych;
- 3) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
- 4) uzasadnienie dokonanego wyboru;
- 5) skład komisji przeprowadzającej nabór.

Art. 31. 1. Dyrektor generalny urzędu niezwłocznie po przeprowadzonym naborze upowszechnia informację o wyniku naboru przez umieszczenie jej w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu, w Biuletynie urzędu oraz w Biuletynie Kancelarii.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska pracy;
- 3) imię i nazwisko wybranego kandydata oraz jego miejsce zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

Art. 32. Członek komisji, o której mowa w art. 30 ust. 2 pkt 5, ma obowiązek zachowania w tajemnicy, uzyskanych w trakcie naboru, informacji o kandydatach.

Art. 33. Jeżeli w ciągu 3 miesięcy od dnia nawiązania stosunku pracy z osobą wyłonioną w drodze naboru istnieje konieczność ponownego obsadzenia tego samego stanowiska pracy, dyrektor generalny urzędu może zatrudnić na tym samym stanowisku inną osobę spośród kandydatów, o których mowa w art. 29a ust. 1. Przepis art. 29a ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 34. 1. Osoba zwolniona z zawodowej służby wojskowej, pełnionej na stanowisku służbowym w Ministerstwie Obrony Narodowej lub terenowym organie administracji rządowej podległym Ministrowi Obrony Narodowej, wskutek wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej, może zostać zatrudniona w tej jednostce organizacyjnej na stanowisku pracy utworzonym w miejsce zlikwidowanego stanowiska służbowego lub stanowisku równorzędnym.

2. Zatrudnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony lub na czas określony, zawieranej w dniu następującym po dniu upływu okresu wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej.

Art. 35. 1. Stosunek pracy pracownika służby cywilnej nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony lub na czas określony.

2. Umowa o pracę na czas nieokreślony może być zawarta z osobą, która otrzymała pozytywną ocenę, o której mowa w art. 37, albo była zatrudniona w służbie cywilnej na podstawie umowy na czas nieokreślony lub na podstawie mianowania zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1915 oraz z 2019 r. poz. 1043 i 1820), a także osobą zatrudnianą w służbie cywilnej na podstawie art. 34 ust. 1.

3. W przypadku osób podejmujących po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej umowę o pracę zawiera się na czas określony wynoszący 12 miesięcy.

4. W razie usprawiedliwionej nieobecności w pracy, trwającej dłużej niż 3 miesiące, dyrektor generalny urzędu, na wniosek pracownika, może przedłużyć okres trwania umowy, o której mowa w ust. 3, o czas tej nieobecności.

5. Przez osobę podejmującą po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej rozumie się osobę, która nie była wcześniej zatrudniona w służbie cywilnej na czas nieokreślony albo nie była zatrudniona na czas określony 12 miesięcy i nie otrzymała pozytywnej oceny, o której mowa w art. 37, albo nie jest osobą zatrudnianą w służbie cywilnej na podstawie art. 34 ust. 1.

6. Dyrektor generalny urzędu decyduje o zawarciu z pracownikiem umowy o pracę na czas nieokreślony na podstawie pozytywnej oceny pracownika, o której mowa w art. 37.

7. Ponowne zatrudnienie osoby, która otrzymała wcześniej mianowanie w służbie cywilnej, dokonuje się na podstawie mianowania, z zachowaniem dotychczasowego stopnia służbowego urzędnika służby cywilnej, z zastrzeżeniem art. 70 pkt 1, art. 71 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 7 i art. 114 ust. 1 pkt 6.

Art. 36. 1. Osoby podejmujące po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej odbywają służbę przygotowawczą, z zastrzeżeniem ust. 6, 6a i 7.

2. Służba przygotowawcza ma na celu teoretyczne i praktyczne przygotowanie pracownika podejmującego po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej do należytego wykonywania obowiązków służbowych.

3. Kierując pracownika do odbycia służby przygotowawczej, dyrektor generalny urzędu określa jej zakres i czas trwania na podstawie opinii osoby kierującej komórką organizacyjną, w której pracownik jest zatrudniony. Opinia dotyczy poziomu przygotowania pracownika do wykonywania obowiązków wynikających z opisu zajmowanego stanowiska pracy.

4. Służba przygotowawcza trwa nie dłużej niż 4 miesiące i kończy się nie później niż z upływem 8 miesięcy od podjęcia pracy przez pracownika.

5. Służba przygotowawcza kończy się egzaminem. Zakres, sposób przeprowadzenia oraz warunki zaliczenia egzaminu określa dyrektor generalny urzędu.

6. Absolwenci Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego są zwolnieni z odbywania służby przygotowawczej.

6a. Osoby zatrudnionej na wyższym stanowisku w służbie cywilnej nie kieruje się na służbę przygotowawczą.

7. Na umotywowany wniosek osoby kierującej komórką organizacyjną, w której pracownik jest zatrudniony, dyrektor generalny urzędu może zwolnić z obowiązku odbywania służby przygotowawczej pracownika, którego wiedza lub umiejętności umożliwiają należyte wykonywanie obowiązków służbowych.

8. Zwolnienie z obowiązku odbywania służby przygotowawczej, o którym mowa w ust. 7, nie wyłącza stosowania ust. 5.

Art. 37. 1. Osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, o której mowa w art. 35 ust. 3, podlega pierwszej ocenie w służbie cywilnej.

2. Pierwszej ocenie w służbie cywilnej, na zasadach określonych w art. 38, może podlegać osoba zatrudniona w celu zastępstwa nieobecnego członka korpusu służby cywilnej.

3. Pierwszej ocenie w służbie cywilnej nie podlega absolwent Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego, który złożył wniosek o mianowanie w służbie cywilnej.

Art. 38. 1. Pierwsza ocena w służbie cywilnej jest dokonywana nie wcześniej niż po upływie 8 miesięcy od nawiązania stosunku pracy i nie później niż miesiąc przed upływem okresu, na który została zawarta umowa o pracę ocenianego.

2. Bezpośredni przełożony ocenianego w porozumieniu z kierującym komórką organizacyjną, w której pracownik jest zatrudniony, dokonuje pierwszej oceny w służbie cywilnej, biorąc pod uwagę:

- 1) postawę pracownika, jego zaangażowanie i postępy w pracy, relacje ze współpracownikami oraz terminowość wykonywania zadań;
- 2) wynik egzaminu ze służby przygotowawczej;
- 3) sporządzone przez ocenianego pracownika sprawozdanie dotyczące zadań realizowanych przez niego w trakcie przepracowanego okresu.

3. Po dokonaniu oceny kierujący komórką organizacyjną wnioskuje do dyrektora generalnego urzędu w przypadku:

- 1) przyznania oceny pozytywnej – o zawarciu z ocenionym umowy o pracę na czas nieokreślony albo
- 2) przyznania oceny negatywnej – o niezawieraniu z ocenionym umowy o pracę na czas nieokreślony albo o rozwiązaniu umowy o pracę na czas określony.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób dokonywania pierwszej oceny w służbie cywilnej, w tym:

- 1) sposób i tryb dokonywania pierwszej oceny w służbie cywilnej,
- 2) wzór arkusza pierwszej oceny w służbie cywilnej,
- 3) zakres i wzór formularza sprawozdania dotyczącego zadań realizowanych przez ocenianego pracownika w trakcie przepracowanego okresu,
- 4) warunki przyznawania oceny pozytywnej lub negatywnej

– kierując się potrzebą tworzenia profesjonalnego korpusu służby cywilnej oraz zapewnienia obiektywizmu dokonywanych ocen.

Art. 39. Prezes Rady Ministrów, zgodnie z odrębnymi przepisami, wskazuje absolwentom kolejnych roczników Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego pierwsze stanowiska pracy przedstawione przez Szefa Służby Cywilnej.

Art. 40. O uzyskanie mianowania w służbie cywilnej może ubiegać się osoba, która:

- 1) jest pracownikiem służby cywilnej;
- 2) posiada co najmniej trzyletni staż pracy w służbie cywilnej lub uzyskała zgodę dyrektora generalnego urzędu na wystąpienie do postępowania kwalifikacyjnego przed upływem tego terminu, jednak nie wcześniej niż po upływie dwóch lat od nawiązania stosunku pracy w służbie cywilnej;
- 3) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 4) zna co najmniej jeden język obcy spośród języków roboczych Unii Europejskiej lub jeden z następujących języków obcych: arabski, białoruski, chiński, islandzki, japoński, norweski, rosyjski, ukraiński;
- 5) jest żołnierzem rezerwy lub nie podlega powszechnemu obowiązkowi obrony.

Art. 41. 1. Szef Służby Cywilnej określa i publikuje w Biuletynie Kancelarii wzór zgłoszenia do postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie oraz wzór wniosku o mianowanie dla absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

2. Szef Służby Cywilnej, w terminie 14 dni od opublikowania ustawy budżetowej, podaje do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Biuletynie Kancelarii maksymalną liczbę nowych mianowań w danym roku.

Art. 42. 1. Pracownik służby cywilnej kieruje do Szefa Służby Cywilnej zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego. Zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego w danym roku kalendarzowym składa się w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja.

2. Absolwenci Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego, którzy spełniają warunki określone w art. 40 pkt 1 i 4, składają do Szefa Służby Cywilnej wnioski o mianowanie w służbie cywilnej. Wnioski o mianowanie składa się w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja.

3. Dyrektor generalny właściwego urzędu potwierdza spełnianie przez pracownika służby cywilnej składającego zgłoszenie lub wniosek, o którym mowa w art. 41 ust. 1, warunków określonych w art. 4 pkt 1–3 i art. 40.

Art. 43. 1. Krajowa Szkoła Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego, z zastrzeżeniem art. 42 ust. 2, prowadzi postępowanie kwalifikacyjne dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie.

2. W celu przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego jest powoływany zespół sprawdzający.

3. W toku postępowania kwalifikacyjnego przeprowadza się sprawdzian, w trakcie którego w odrębnych częściach sprawdza się wiedzę i umiejętności niezbędne do wypełniania zadań służby cywilnej.

4. Wyniki postępowania kwalifikacyjnego wyraża się w punktach.

5. Punkty przyznaje się osobno za każdą część sprawdzianu.

6. Warunkiem zakończenia sprawdzianu z wynikiem pozytywnym jest uzyskanie w każdej części sprawdzianu co najmniej 1/3 maksymalnej możliwej do uzyskania w tej części liczby punktów oraz uzyskanie w całym sprawdzianie co najmniej 3/5 maksymalnej możliwej do uzyskania w całym sprawdzianie liczby punktów.

7. Zsumowane wyniki, o których mowa w ust. 6, podlegają uszeregowaniu w porządku malejącym i są publikowane w Biuletynie Kancelarii.

Art. 44. 1. Szef Służby Cywilnej sprawuje nadzór nad zgodnym z przepisami prawa przebiegiem postępowania kwalifikacyjnego.

2. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w przebiegu postępowania kwalifikacyjnego Szef Służby Cywilnej nakazuje usunięcie naruszenia prawa.

Art. 45. 1. Osoba przystępująca do postępowania kwalifikacyjnego wnosi za nie opłatę w wysokości nie wyższej niż 50% minimalnego wynagrodzenia za pracę przewidzianego w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi przychód Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

Art. 46. Posiadanie przez absolwenta Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego wiedzy, umiejętności i predyspozycji kierowniczych niezbędnych do wypełniania zadań służby cywilnej sprawdzane jest w toku kształcenia w tej szkole i potwierdzane dyplomem jej ukończenia.

Art. 47. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego w służbie cywilnej, ustalając:

- 1) zakres tematyczny postępowania kwalifikacyjnego,
- 2) organizację i sposób prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego oraz szczegółowe zasady przyznawania punktów, o których mowa w art. 43 ust. 5,
- 3) minimalne liczby punktów, o których mowa w art. 43 ust. 6,
- 4) rodzaje dokumentów potwierdzających spełnianie warunku określonego w art. 40 pkt 4,
- 5) wysokość i sposób wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 45

– biorąc pod uwagę konieczność sprawdzenia w postępowaniu kwalifikacyjnym wiedzy i umiejętności wymaganych od urzędnika służby cywilnej.

Art. 48. 1. Mianowań dokonuje się w ramach limitu, o którym mowa w art. 7 ust. 1.

2. Szef Służby Cywilnej dokonuje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej mianowania pracownika służby cywilnej, który ukończył w danym roku postępowanie kwalifikacyjne z wynikiem pozytywnym i z miejscem uprawniającym do mianowania lub ukończył Krajową Szkołę Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

3. Osiągnięcie miejsca uprawniającego do mianowania oznacza uzyskanie w postępowaniu kwalifikacyjnym wyniku pozytywnego z sumą punktów pozwalającą na mianowanie wszystkich osób, które uzyskały tę sumę punktów bez konieczności przekroczenia limitu, o którym mowa w art. 7 ust. 1. Ustalenie miejsca uprawniającego do mianowania następuje po uwzględnieniu liczby mianowań absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

4. Z dniem mianowania dotychczasowy stosunek pracy przekształca się w stosunek pracy na podstawie mianowania.

Art. 49. 1. Akt mianowania urzędnika służby cywilnej zawiera imię i nazwisko urzędnika oraz datę mianowania.

2. Akt mianowania sporządza się na piśmie.

Art. 50. 1. Urzędnik służby cywilnej składa uroczyste ślubowanie o następującej treści:

„Ślubuję służyć Państwu Polskiemu, przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, sumiennie i bezstronnie wykonywać obowiązki urzędnika służby cywilnej zgodnie z najlepszą wiedzą i wolą”.

2. Do treści ślubowania, o którym mowa w ust. 1, urzędnik służby cywilnej może dodać słowa „Tak mi dopomóż Bóg”.

3. Złożenie ślubowania urzędnik służby cywilnej potwierdza podpisem.

Art. 51. 1. Dyrektor generalny urzędu przyznaje urzędnikowi służby cywilnej, w terminie siedmiu dni od dnia mianowania, najniższy stopień służbowy przysługujący od dnia mianowania.

2. Przyznanie stopnia służbowego następuje w formie pisemnej.

3. (uchylony)

Rozdział 4

Wyższe stanowiska w służbie cywilnej

Art. 52. Wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej są stanowiska:

- 1) dyrektora generalnego urzędu;
- 2) kierującego departamentem lub komórką równorzędną w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, urzędzie ministra, urzędzie obsługującym przewodniczącego komitetu wchodzącego w skład Rady Ministrów, urzędzie centralnego organu administracji rządowej oraz kierującego wydziałem lub komórką równorzędną w urzędzie wojewódzkim, a także zastępcy tych osób;
- 3) wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy;
- 3a) powiatowego lekarza weterynarii i jego zastępcy;
- 4) kierującego komórką organizacyjną w Biurze Nasiennictwa Leśnego, a także zastępcy tej osoby;
- 5) dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej, naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celno-skarbowego, a także zastępcy tych osób.

Art. 53. 1. Wyższe stanowisko w służbie cywilnej może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) nie była skazana prawomocnym wyrokiem orzekającym zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych w urzędach organów władzy publicznej lub pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi;
- 3) posiada kompetencje kierownicze;
- 4) (uchylony)
- 5) (uchylony)
- 6) spełnia wymagania określone w opisie stanowiska pracy oraz w przepisach odrębnych.

2. Stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 5, mogą zajmować osoby, które spełniają wymagania określone w odrębnych przepisach.

Art. 53a. 1. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 1, powołuje i odwołuje właściwy minister, kierownik urzędu centralnego, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów lub wojewoda.

2. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 2, powołuje i odwołuje dyrektor generalny urzędu.

3. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 3, powołuje i odwołuje Główny Lekarz Weterynarii, w porozumieniu z właściwym wojewodą.

3a. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 3a, powołuje i odwołuje wojewódzki lekarz weterynarii.

4. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 4, powołuje i odwołuje dyrektor Biura Nasiennictwa Leśnego.

4a. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 52 pkt 5, powołuje i odwołuje się według odrębnych przepisów.

5. Powołanie na stanowiska, o których mowa w ust. 1–4a, jest równoznaczne z nawiązaniem stosunku pracy na podstawie powołania, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).

6. Urzędnikowi służby cywilnej oraz pracownikowi służby cywilnej powołanemu na stanowisko, o którym mowa w art. 52 pkt 2–5, dyrektor generalny urzędu, w którym jest on zatrudniony, udziela urlopu bezpłatnego na czas powołania.

7. Urzędnikowi służby cywilnej oraz pracownikowi służby cywilnej powołanemu na stanowisko, o którym mowa w art. 52 pkt 1, w urzędzie, w którym jest on dotychczas zatrudniony, urlopu bezpłatnego udziela kierownik tego urzędu.

8. Dyrektorowi generalnemu powołanemu na stanowisko, o którym mowa w art. 52 pkt 1–4 urlopu bezpłatnego udziela kierownik urzędu, w którym jest on dotychczas zatrudniony.

9. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza urzędnikowi służby cywilnej oraz pracownikowi służby cywilnej stanowisko pracy zgodne z jego kwalifikacjami i umiejętnościami zawodowymi.

Art. 54. 1. (uchylony)

2. (uchylony)

3. (uchylony)

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. (uchylony)

Art. 55. (uchylony)

Art. 56. (uchylony)

Art. 57. (uchylony)

Art. 58. (uchylony)

Art. 59. (uchylony)

Art. 60. (uchylony)

Art. 61. (uchylony)

Rozdział 5

Zmiana i ustanie stosunku pracy w służbie cywilnej

Art. 62. 1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu, dyrektor generalny urzędu może w każdym czasie przenieść urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie w tej samej lub w innej miejscowości, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe.

1a. Przeniesienia urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości nie można dokonać bez zgody urzędnika służby cywilnej – kobiety w ciąży lub osoby będącej jedynym opiekunem dziecka w wieku do lat piętnastu. Nie można także dokonać takiego przeniesienia, w przypadku gdy stoją temu na przeszkodzie szczególnie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika.

1b. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości przysługują świadczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3, z zachowaniem określonych tam warunków.

1c. Przeniesienia urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości znacznie oddalonej od dotychczasowego miejsca pracy urzędnika bez jego pisemnej zgody można dokonać nie częściej niż raz na dwa lata.

1d. Koszty świadczeń związanych z przeniesieniami urzędników służby cywilnej przenoszonych w tym samym urzędzie do innej miejscowości, o których mowa w ust. 1b, finansowane są ze środków będących w dyspozycji dyrektora generalnego urzędu.

2. Urzędnik, o którym mowa w ust. 1, zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku, przez okres trzech miesięcy następujących po miesiącu, w którym został przeniesiony na nowe stanowisko. Wysokość dodatku służby cywilnej pozostaje bez zmiany.

Art. 63. 1. Jeżeli przemawia za tym interes służby cywilnej, Szef Służby Cywilnej może przenieść urzędnika służby cywilnej do innego urzędu w tej samej miejscowości.

2. Szef Służby Cywilnej, jeżeli przemawia za tym szczególny interes służby cywilnej, może przenieść urzędnika służby cywilnej do innego urzędu w innej miejscowości na okres nie dłuższy niż 2 lata. Przeniesienie takie może nastąpić najwyżej dwa razy w czasie trwania stosunku pracy urzędnika służby cywilnej.

3. Niedopuszczalne jest przeniesienie, o którym mowa w ust. 2, bez zgody urzędnika służby cywilnej – kobiety w ciąży lub osoby będącej jedynym opiekunem dziecka w wieku do lat piętnastu. Nie można także dokonać takiego przeniesienia w przypadku, gdy stoją temu na przeszkodzie szczególnie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika.

Art. 64. 1. Przeniesienie urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej do innego urzędu, także w innej miejscowości, na jego wniosek lub za jego zgodą, może nastąpić w każdym czasie.

2. Przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje dyrektor generalny urzędu, w którym urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej ma być zatrudniony, w porozumieniu z dyrektorem generalnym urzędu, w którym dotychczas jest zatrudniony.

Art. 65. Przeniesienie urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej poza korpus służby cywilnej następuje na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 66. W razie likwidacji urzędu, w którym urzędnik służby cywilnej wykonuje pracę, lub reorganizacji tego urzędu w sposób uniemożliwiający dalsze zatrudnienie urzędnika służby cywilnej Szef Służby Cywilnej przenosi go do innego urzędu w tej samej lub innej miejscowości oraz zobowiązuje dyrektora generalnego tego urzędu do wyznaczenia urzędnikowi służby cywilnej stanowiska, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe.

Art. 67. 1. Od decyzji określonej w art. 63 i 66 urzędnikowi służby cywilnej przysługuje odwołanie do Prezesa Rady Ministrów w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

2. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Art. 68. 1. Stosunek pracy urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej tymczasowo aresztowanego ulega z mocy prawa zawieszeniu. W okresie zawieszenia urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej otrzymuje połowę wynagrodzenia przysługującego mu do dnia tymczasowego aresztowania.

2. W przypadku umorzenia postępowania karnego albo wydania wyroku niewinniającego urzędnikowi służby cywilnej oraz pracownikowi służby cywilnej należy wypłacić pozostałą część wynagrodzenia miesięcznego; nie dotyczy to warunkowego umorzenia postępowania karnego.

3. Okres zawieszenia stosunku pracy wskutek tymczasowego aresztowania wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej.

Art. 69. 1. Dyrektor generalny urzędu może zawiesić urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej w pełnieniu obowiązków, jeżeli zostało wszczęte przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne lub karne.

2. Okres zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, trwa do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego lub karnego, nie dłużej jednak niż trzy miesiące.

3. W okresie zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej zachowuje prawo do wynagrodzenia oraz innych uprawnień i świadczeń przysługujących w służbie cywilnej.

4. Okres zawieszenia wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej.

Art. 70. Stosunek pracy urzędnika służby cywilnej wygasa w razie:

- 1) odmowy złożenia ślubowania;
- 2) utraty obywatelstwa państwa należącego do Unii Europejskiej lub innego państwa, którego obywatelom na podstawie umów międzynarodowych lub przepisów prawa wspólnotowego przysługuje prawo do podjęcia zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby cywilnej;
- 4) prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) prawomocnego orzeczenia utraty praw publicznych lub zakazu wykonywania zawodu urzędnika w służbie cywilnej;
- 6) upływu trzech miesięcy nieobecności w pracy z powodu tymczasowego aresztowania;
- 7) odmowy wykonania decyzji w sprawie przeniesienia, o którym mowa w art. 62 i 63, lub niepodjęcia pracy w urzędzie, do którego urzędnik został przeniesiony w trybie art. 66.

Art. 71. 1. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej następuje, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, w razie:

- 1) dwukrotnej, następującej po sobie, negatywnej oceny, o której mowa w art. 81 ust. 1;
- 2) stwierdzenia przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych trwałej niezdolności do pracy uniemożliwiającej wykonywanie obowiązków urzędnika służby cywilnej; w celu zbadania stanu zdrowia urzędnika tego można skierować do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z urzędu lub na jego prośbę;
- 3) utraty nieposzlakowanej opinii;
- 4) likwidacji urzędu, jeżeli nie jest możliwe przeniesienie, o którym mowa w art. 66.

2. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej może nastąpić, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, w razie:

- 1) (uchylony)
- 2) odmowy poddania się badaniu przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

3. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej bez wypowiedzenia może nastąpić w razie jego nieobecności w pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż rok.

4. W razie niezdolności do pracy z powodu choroby, o której mowa w ust. 3, urzędnik służby cywilnej zachowuje prawo do świadczeń pieniężnych przez okres przewidziany w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

5. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej z przyczyn określonych w ust. 1–3 nie może naruszać przepisów dotyczących szczególnej ochrony pracowników w zakresie wypowiedzenia i rozwiązania stosunku pracy.

6. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej może nastąpić także w drodze porozumienia stron lub za trzymiesięcznym wypowiedzeniem na skutek rezygnacji urzędnika służby cywilnej.

7. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej bez wypowiedzenia z winy urzędnika może nastąpić w razie:

- 1) ciężkiego naruszenia przez urzędnika podstawowych obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jeżeli wina urzędnika jest oczywista;
- 2) popełnienia przez urzędnika w czasie trwania stosunku pracy przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnienie, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem;
- 3) zawnionej przez urzędnika utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku, jeżeli nie jest możliwe wyznaczenie urzędnikowi stanowiska uwzględniającego jego przygotowanie zawodowe.

8. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej bez wypowiedzenia z winy urzędnika nie może nastąpić po upływie miesiąca od dnia uzyskania wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy.

Art. 72. W okresie wypowiedzenia urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej może być zwolniony z pełnienia obowiązków, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Art. 73. 1. W razie rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej z przyczyn określonych w art. 71 ust. 1 pkt 4, w okresie między ustaniem zatrudnienia w likwidowanym urzędzie a podjęciem pracy lub działalności gospodarczej urzędnikowi temu przysługuje świadczenie pieniężne ze środków budżetu państwa, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, obliczane jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy. Świadczenie to nie przysługuje urzędnikowi, który nabył prawo do emerytury.

2. W razie gdy w okresie, o którym mowa w ust. 1, były urzędnik służby cywilnej pobiera zasiłek chorobowy albo macierzyński, wysokość świadczenia pieniężnego ulega odpowiedniemu obniżeniu.

3. Okres pobierania świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, wlicza się do okresów pracy wymaganych do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych oraz do okresów zatrudnienia w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – na takich warunkach, na jakich wlicza się okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonych w przepisach o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Od świadczenia pieniężnego

urząd odprowadza składkę na ubezpieczenia społeczne na zasadach przewidzianych dla wynagrodzenia wypłacanego w czasie trwania stosunku pracy.

Art. 74. Dyrektor generalny urzędu rozwiązuje stosunek pracy lub stwierdza wygaśnięcie stosunku pracy urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej.

Art. 75. W razie przeniesienia urzędnika służby cywilnej oraz pracownika służby cywilnej do innego urzędu jego akta osobowe wraz z pozostałą dokumentacją w sprawach związanych ze stosunkiem pracy przekazuje się do urzędu, w którym urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej ma być zatrudniony.

Rozdział 6

Obowiązki członka korpusu służby cywilnej

Art. 76. 1. Członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany w szczególności:

- 1) przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa;
- 2) chronić interesy państwa oraz prawa człowieka i obywatela;
- 3) racjonalnie gospodarować środkami publicznymi;
- 4) rzetelnie i bezstronnie, sprawnie i terminowo wykonywać powierzone zadania;
- 5) dochowywać tajemnicy ustawowo chronionej;
- 6) rozwijać wiedzę zawodową;
- 7) godnie zachowywać się w służbie oraz poza nią.

2. Dyrektor generalny urzędu jest obowiązany zapewnić członkowi korpusu służby cywilnej właściwe warunki do wykonywania obowiązków określonych w ustawie.

Art. 77. 1. Członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany wykonywać polecenia służbowe przełożonych.

2. Jeżeli członek korpusu służby cywilnej jest przekonany, że polecenie jest niezgodne z prawem albo zawiera znamiona pomyłki, jest on obowiązany na piśmie poinformować o tym przełożonego. W razie pisemnego potwierdzenia polecenia jest obowiązany je wykonać.

3. Członek korpusu służby cywilnej nie wykonuje polecenia, jeżeli prowadziłoby to do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, o czym niezwłocznie informuje dyrektora generalnego urzędu.

Art. 78. 1. Członek korpusu służby cywilnej przy wykonywaniu obowiązków służbowych nie może kierować się interesem jednostkowym lub grupowym.

2. Członkowi korpusu służby cywilnej nie wolno publicznie manifestować poglądów politycznych.

3. Członkowi korpusu służby cywilnej nie wolno uczestniczyć w strajku lub akcji protestacyjnej zakłócającej normalne funkcjonowanie urzędu.

4. Członek korpusu służby cywilnej nie może łączyć zatrudnienia w służbie cywilnej z mandatem radnego.

5. Urzędnik służby cywilnej nie ma prawa tworzenia partii politycznych ani uczestniczenia w nich.

6. Członek korpusu służby cywilnej zajmujący wyższe stanowisko w służbie cywilnej nie może pełnić funkcji w związkach zawodowych.

7. Przepis ust. 5 ma zastosowanie do osoby zajmującej wyższe stanowisko w służbie cywilnej.

Art. 79. W urzędzie nie może powstać stosunek podległości służbowej między małżonkami oraz osobami pozostającymi ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 80. 1. Członek korpusu służby cywilnej nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu ani wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy lub podważających zaufanie do służby cywilnej.

2. Urzędnik służby cywilnej nie może podejmować zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu.

3. Przepis ust. 2 ma zastosowanie do osób zajmujących wyższe stanowiska w służbie cywilnej.

4. Dyrektorowi generalnemu urzędu pisemnej zgody na podjęcie zajęcia zarobkowego udziela Szef Służby Cywilnej. Dyrektor generalny urzędu, wnioskując do Szefa Służby Cywilnej o udzielenie zgody, załącza pisemną opinię kierownika urzędu.

Art. 81. 1. Urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony podlega ocenie okresowej dokonywanej przez bezpośredniego przełożonego.

2. (uchylony)

3. Ocena okresowa dotyczy wykonywania obowiązków wynikających z opisu zajmowanego stanowiska pracy. Ocenę okresową sporządza się na piśmie i niezwłocznie zapoznaje z nią ocenionego.

4. Ocenę okresową sporządza się co 24 miesiące.

5. Ocena okresowa zawiera wnioski dotyczące indywidualnego programu rozwoju zawodowego.

6. Ocena okresowa jest sporządzana w razie zmiany stanowiska pracy, wiążącej się z istotną zmianą zakresu obowiązków, jeżeli od dnia sporządzenia ostatniej oceny okresowej upłynęło więcej niż 6 miesięcy. W przypadku osób ocenianych po raz pierwszy, ocenę sporządza się, jeżeli okres podlegający ocenie jest dłuższy niż 6 miesięcy.

7. W razie usprawiedliwionej nieobecności ocenianego w pracy, trwającej dłużej niż miesiąc, termin, o którym mowa w ust. 4, ulega przedłużeniu o czas tej nieobecności.

8. Oceniający może zmienić termin oceny, o którym mowa w ust. 4, w przypadku:

- 1) zmiany na stanowisku ocenianego w trakcie okresu, w którym oceniany podlega ocenie,
- 2) przewidywanej, dłuższej, usprawiedliwionej nieobecności w pracy ocenianego, która może uniemożliwić przeprowadzenie oceny,
- 3) przewidywanej, dłuższej, usprawiedliwionej nieobecności w pracy ocenianego, która może utrudnić przeprowadzenie oceny,
- 4) złożenia przez ocenianego wniosku o zmianę terminu przeprowadzenia oceny

– jeżeli od dnia sporządzenia ostatniej oceny okresowej upłynęło więcej niż 6 miesięcy, a w przypadku osób ocenianych po raz pierwszy, jeżeli okres podlegający ocenie jest dłuższy niż 6 miesięcy.

9. W razie uzyskania negatywnej oceny okresowej oceniany podlega ponownej ocenie po upływie 6 miesięcy od dnia zapoznania się z oceną.

Art. 82. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób przeprowadzania ocen okresowych, w tym kryteria, wzór arkusza, skalę ocen i tryb sporządzanej przez bezpośredniego przełożonego oceny okresowej, kierując się potrzebą stałego doskonalenia jakości wykonywania obowiązków przez ocenianego oraz zapewnienia obiektywizmu dokonywanych ocen okresowych.

Art. 83. 1. Od oceny okresowej służy, w terminie 7 dni od dnia zapoznania się z oceną, sprzeciw do dyrektora generalnego urzędu.

2. (uchylony)

3. Sprzeciw rozpatruje się w terminie 14 dni od dnia wniesienia.

4. W razie uwzględnienia sprzeciwu ocenę okresową zmienia się albo sporządza po raz drugi. Od oceny okresowej sporządzonej po raz drugi przysługuje sprzeciw na zasadach określonych w ust. 1 i 3.

5. W razie nierozpatrzenia sprzeciwu w terminie albo nieuwzględnienia sprzeciwu od oceny okresowej, oceniany może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji albo od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 3, odwołać się do sądu pracy.

Art. 84. 1. Stanowiska pracy w korpusie służby cywilnej podlegają opisowi i wartościowaniu.

2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze zarządzenia, zasady dokonywania opisów i wartościowania stanowisk pracy.

Rozdział 7

Uprawnienia członka korpusu służby cywilnej

Art. 85. 1. Wynagrodzenie pracownika służby cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla zajmowanego stanowiska pracy oraz dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej.

2. Wynagrodzenie urzędnika służby cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla zajmowanego stanowiska pracy, dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej oraz dodatku służby cywilnej z tytułu posiadanego stopnia służbowego.

3. Wynagrodzenie osoby zajmującej wyższe stanowisko w służbie cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla zajmowanego stanowiska pracy, dodatku funkcyjnego oraz dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej.

Art. 86. 1. Ustanawia się dziewięć stopni służbowych urzędników służby cywilnej.

2. Stopniom służbowym są przyporządkowane stawki dodatku służby cywilnej z tytułu posiadanego stopnia służbowego.

Art. 87. 1. Wynagrodzenie zasadnicze przewidziane dla zajmowanego stanowiska pracy, dodatek służby cywilnej z tytułu posiadanego stopnia służbowego oraz dodatek funkcyjny ustala się z zastosowaniem mnożników kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa.

2. (uchylony)

3. (uchylony)

Art. 88. Członek korpusu służby cywilnej może otrzymać dodatek zadaniowy za wykonywanie dodatkowych, powierzonych mu przez pracodawcę zadań na okres wykonywania tych zadań, ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia.

Art. 89. 1. Urzędnik służby cywilnej może otrzymać kolejny stopień służbowy po uzyskaniu pozytywnej oceny, o której mowa w art. 81, jeżeli zawiera ona umotywowany wniosek bezpośredniego przełożonego o przyznanie urzędnikowi służby cywilnej kolejnego stopnia służbowego.

2. Urzędnik służby cywilnej, który od otrzymania ostatniego stopnia służbowego uzyskał dwie kolejne następujące po sobie pozytywne oceny okresowe na jednym z dwóch najwyższych poziomów przewidzianych w skali ocen, otrzymuje kolejny stopień służbowy w terminie 30 dni od dnia zapoznania urzędnika służby cywilnej z oceną okresową.

Art. 90. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej przysługuje dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej w wysokości wynoszącej po pięciu latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

2. Do okresów pracy uprawniających do dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 430, 399, 447, 534 i 1571).

Art. 91. 1. Za wieloletnią pracę członek korpusu służby cywilnej otrzymuje nagrodę jubileuszową w wysokości:

- 1) po 20 latach pracy – 75% wynagrodzenia miesięcznego;
- 2) po 25 latach pracy – 100% wynagrodzenia miesięcznego;
- 3) po 30 latach pracy – 150% wynagrodzenia miesięcznego;
- 4) po 35 latach pracy – 200% wynagrodzenia miesięcznego;
- 5) po 40 latach pracy – 300% wynagrodzenia miesięcznego;
- 6) po 45 latach pracy – 400% wynagrodzenia miesięcznego.

2. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa

w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.

Art. 92. Członkom korpusu służby cywilnej przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 93. 1. Członkom korpusu służby cywilnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej.

2. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1, w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostaje w dyspozycji dyrektorów generalnych urzędów i może być przez nich podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

Art. 94. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

2. Do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.

4. Odprawę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy.

Art. 95. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej delegowanemu służbowo do zajęć poza siedzibą urzędu, w którym wykonuje pracę, przysługują należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy.

2. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu do innego urzędu w innej miejscowości na podstawie art. 63 ust. 2 przysługuje mieszkanie udostępnione przez urząd, do którego urzędnik służby cywilnej został przeniesiony, albo miesięczne świadczenie na pokrycie kosztów najmu lokalu mieszkalnego, wypłacane w okresie przeniesienia, jeżeli:

- 1) urzędnik służby cywilnej albo jego współmałżonek nie posiadają mieszkania lub budynku mieszkalnego w miejscowości, do której następuje przeniesienie;
- 2) przeniesienie następuje do miejscowości znacznie oddalonej od dotychczasowego miejsca zamieszkania urzędnika.

3. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu do innego urzędu w innej miejscowości przysługuje także:

- 1) jednorazowe świadczenie z tytułu przeniesienia w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia;
- 2) zwrot kosztów przejazdu urzędnika i członków jego rodziny, związanego z przeniesieniem, a także zwrot kosztów przewozu mienia;
- 3) urlop z tytułu przeniesienia w łącznym wymiarze 4 dni.

4. Świadczenia, o których mowa w ust. 2 i 3, są pokrywane ze środków rezerwy budżetowej na funkcjonowanie służby cywilnej.

5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) odległość między dotychczasowym miejscem zamieszkania urzędnika służby cywilnej a miejscowością, do której jest przenoszony, warunkującą udostępnienie mieszkania albo zwrot kosztów najmu lokalu mieszkalnego, ustaloną z uwzględnieniem możliwości komunikacyjnych w zakresie dojazdu do pracy;
- 2) powierzchnię mieszkania udostępnianego urzędnikowi służby cywilnej albo sposób ustalania maksymalnej wysokości zwrotu kosztów najmu lokalu mieszkalnego, z uwzględnieniem sytuacji rodzinnej urzędnika służby cywilnej oraz mając na względzie przeciętne ceny wynajmu mieszkań w miejscowości, do której następuje przeniesienie, oraz wymóg racjonalnego gospodarowania środkami budżetowymi;
- 3) maksymalną wysokość zwrotu kosztów przejazdu i przewozu mienia, związanych z przeniesieniem, oraz sposób ustalania wysokości świadczeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, biorąc pod uwagę konieczność zrekomensowania kosztów związanych z przeniesieniem do innej miejscowości;

4) tryb przyznawania oraz wypłaty świadczeń, o których mowa w ust. 2 i 3.

Art. 96. 1. W razie wygaśnięcia stosunku pracy urzędnika służby cywilnej z powodu tymczasowego aresztowania, dyrektor generalny urzędu, w którym urzędnik ten wykonywał pracę, jest obowiązany ponownie zatrudnić go, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe, jeżeli postępowanie karne zostało umorzono lub gdy zapadł wyrok uniewinniający, a urzędnik zgłosił swój powrót do pracy w ciągu siedmiu dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia albo amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania.

3. W razie odmowy ponownego zatrudnienia w służbie cywilnej, przysługuje odwołanie do sądu pracy.

Art. 97. 1. Czas pracy członków korpusu służby cywilnej nie może przekraczać ośmiu godzin na dobę i średnio 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż osiem tygodni.

2. W przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy i jej organizacją mogą być stosowane rozkłady czasu pracy, w których jest dopuszczalne przedłużenie czasu pracy do 12 godzin na dobę. W rozkładach tych czas pracy nie może jednak przekraczać średnio 40 godzin na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż 12 tygodni.

3. Rozkład czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia ustala dyrektor generalny urzędu według zasad określonych, w drodze rozporządzenia, przez Prezesa Rady Ministrów. Dni tygodnia niebędących dniami pracy w urzędzie nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.

4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, Prezes Rady Ministrów powinien brać pod uwagę potrzebę zapewnienia sprawnej pracy urzędu, w tym obsługi interesantów oraz zróżnicowany charakter zadań wykonywanych przez członków korpusu służby cywilnej.

5. Jeżeli wymagają tego potrzeby urzędu, członek korpusu służby cywilnej na polecenie przełożonego wykonuje pracę w godzinach nadliczbowych, w tym w wyjątkowych przypadkach także w nocy oraz w niedziele i święta.

6. Pracownikowi służby cywilnej za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego w godzinach nadliczbowych przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze.

7. Urzędnikowi służby cywilnej za pracę w godzinach nadliczbowych wykonywaną w porze nocnej przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze.

8. Urzędnikowi służby cywilnej za pracę w niedzielę przysługuje dzień wolny od pracy w najbliższym tygodniu, a za pracę w święto przysługuje inny dzień wolny.

9. Na wniosek członka korpusu służby cywilnej czas wolny, o którym mowa w ust. 6 i 7, oraz dzień wolny, o którym mowa w ust. 8, może być udzielony w okresie bezpośrednio poprzedzającym urlop wypoczynkowy lub po jego zakończeniu.

10. Przepisów ust. 2 i 5 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz – bez ich zgody – do członków korpusu służby cywilnej sprawujących pieczę nad osobami wymagającymi stałej opieki lub opiekujących się dziećmi w wieku do lat ośmiu.

Art. 98. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej przysługują świadczenia emerytalne i rentowe na zasadach określonych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. W razie rozwiązania z pracownikiem służby cywilnej stosunku pracy z powodu likwidacji urzędu, pracownikowi temu przysługuje emerytura, jeżeli mężczyzna ukończył 60 lat, a kobieta – 55 lat oraz jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia.

3. Przepis ust. 2 stosuje się do osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.

Art. 99. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz stanowisk urzędniczych, z podziałem na grupy stanowisk,
- 2) kwalifikacje zawodowe pracowników wymagane do wykonywania pracy na stanowiskach urzędniczych, w zakresie nieuregulowanym w przepisach szczególnych,
- 3) mnożniki do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego członków korpusu służby cywilnej,
- 4) stopnie służbowe urzędników służby cywilnej i mnożnik dodatku służby cywilnej dla każdego stopnia służbowego,
- 4a) mnożniki do ustalania dodatku funkcyjnego, o którym mowa w art. 85 ust. 3,
- 5) warunki przyznawania i wypłacania dodatku, o którym mowa w art. 90 ust. 1,

6) warunki ustalania prawa do nagrody jubileuszowej i jej wypłacania

– kierując się charakterem pracy wykonywanej przez członków korpusu służby cywilnej i potrzebą zapewnienia odpowiedniego poziomu wykonywania przez nich zadań.

Art. 100. Prezes Rady Ministrów może określić, w drodze zarządzenia, sposób uwzględniania wyników wartościowania stanowisk pracy przy ustalaniu wynagrodzenia zasadniczego członków korpusu służby cywilnej w urzędach.

Art. 101. Prezes Rady Ministrów, mając na względzie szczególnie charakter wykonywanych zadań i warunki ich wykonywania, może określać, w drodze rozporządzenia:

- 1) uprawnienia szczególne w zakresie płac i innych świadczeń przysługujących niektórym kategoriom członków korpusu służby cywilnej oraz zasady przyznawania tych świadczeń i ich wysokość,
- 2) inne dodatki do wynagrodzenia niż przewidziane w ustawie

– jeżeli te świadczenia i dodatki były przewidziane w przepisach obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 102. W rozporządzeniu, o którym mowa w art. 101, Prezes Rady Ministrów może określić także inne świadczenia i dodatki oraz warunki i tryb ich przyznawania, kierując się potrzebą zwiększenia efektywności wykonywanych zadań przez członków korpusu służby cywilnej.

Art. 103. Członkom korpusu służby cywilnej zatrudnionym na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych przysługują uprawnienia określone w art. 91a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2019 r. poz. 2215), a okres zatrudnienia na tych stanowiskach wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia nauczyciela określone w tej ustawie.

Art. 104. Na zasadach określonych w odrębnych przepisach członkowie korpusu służby cywilnej korzystają z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 105. 1. Urzędnikowi służby cywilnej przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze wynoszącym po 5 latach zatrudnienia w służbie cywilnej 1 dzień. Urlop ten wzrasta z każdym rokiem pracy o 1 dzień aż do osiągnięcia 12 dni.

2. Do okresu zatrudnienia uprawniającego do dodatkowego urlopu wypoczynkowego wlicza się okres zatrudnienia w administracji publicznej.

Rozdział 8

Szkolenie i rozwój w służbie cywilnej

Art. 106. 1. Członek korpusu służby cywilnej uczestniczy w szkoleniach w służbie cywilnej.

2. Szkolenia w służbie cywilnej obejmują:

- 1) szkolenia centralne – planowane, organizowane i nadzorowane przez Szefa Służby Cywilnej;
- 2) szkolenia powszechne – planowane, organizowane i nadzorowane przez dyrektora generalnego urzędu;
- 3) szkolenia w ramach indywidualnego programu rozwoju zawodowego członka korpusu służby cywilnej – planowane, organizowane i nadzorowane przez dyrektora generalnego urzędu w porozumieniu z zatrudnionym w danym urzędzie członkiem korpusu służby cywilnej;
- 4) szkolenia specjalistyczne – planowane, organizowane i nadzorowane przez dyrektora generalnego urzędu, obejmujące tematykę związaną z zadaniami urzędu.

Art. 107. 1. Szef Służby Cywilnej ustala corocznie plan szkoleń centralnych w służbie cywilnej.

2. Plan szkoleń centralnych zawiera w szczególności:

- 1) priorytety szkoleniowe wobec członków korpusu służby cywilnej;
- 2) rodzaje szkoleń mających szczególne znaczenie w danym roku;
- 3) inne zalecenia i informacje dla osób organizujących i nadzorujących szkolenia w służbie cywilnej.

3. Przy ustalaniu programów szkoleń Szef Służby Cywilnej współdziała w szczególności z Krajową Szkołą Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego.

Art. 108. 1. Bezpośredni przełożony ustala, odrębnie dla każdego członka korpusu służby cywilnej, z wyjątkiem osób zajmujących wyższe stanowiska w służbie cywilnej, indywidualny program rozwoju zawodowego, stanowiący podstawę do kierowania członka korpusu służby cywilnej na szkolenia, biorąc pod uwagę w szczególności:

- 1) wnioski zawarte w ocenie okresowej członka korpusu służby cywilnej;
- 2) planowaną ścieżkę awansu stanowiskowego i finansowego członka korpusu służby cywilnej;
- 3) plany i możliwości rozwoju zawodowego członka korpusu służby cywilnej;
- 4) potrzeby i możliwości urzędu w zakresie zatrudnienia.

2. Program, o którym mowa w ust. 1, jest akceptowany przez osobę kierującą komórką organizacyjną i zatwierdzany przez dyrektora generalnego urzędu.

3. Prezes Rady Ministrów może określić, w drodze zarządzenia, szczegółowy sposób ustalania indywidualnego programu rozwoju zawodowego członka korpusu służby cywilnej.

Art. 109. 1. Uczestnictwo członka korpusu służby cywilnej w szkoleniach przewidzianych dla służby cywilnej jest traktowane na równi z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych.

2. Członek korpusu służby cywilnej nie ponosi opłat z tytułu uczestnictwa w szkoleniach przewidzianych dla służby cywilnej.

3. W wyjątkowych przypadkach dyrektor generalny urzędu może wyrazić zgodę na pokrycie przez urząd, w całości lub w części, kosztów uczestnictwa członka korpusu służby cywilnej w szkoleniach i zajęciach innych niż przewidziane dla służby cywilnej.

Art. 110. 1. Dyrektor generalny urzędu może skierować członka korpusu służby cywilnej mającego wykształcenie prawnicze na aplikację legislacyjną. Wzajemne prawa i obowiązki urzędu i członka korpusu służby cywilnej związane ze skierowaniem na aplikację legislacyjną określa umowa zawarta między dyrektorem generalnym urzędu a członkiem korpusu służby cywilnej.

2. Aplikacja legislacyjna kończy się egzaminem.

3. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb organizowania i odbywania aplikacji, uwzględniając w szczególności: dziedziny prawa będące podstawą opracowania programu aplikacji legislacyjnej, warunki i tryb przyjmowania na aplikację, także osób niebędących członkami korpusu służby cywilnej, wysokość opłat za udział w aplikacji i tryb ich uiszczania, obowiązki aplikantów i ich patronów, szczegółowe zasady, warunki oraz etapy dopuszczania do egzaminu kończącego aplikację oraz przeprowadzania go, skład komisji egzaminacyjnej oraz wzór zaświadczenia stwierdzającego zdanie egzaminu.

Art. 111. Koszty szkoleń w służbie cywilnej są pokrywane ze środków:

- 1) wyodrębnionych w budżetach poszczególnych urzędów dla finansowania szkoleń powszechnych, szkoleń w ramach indywidualnego programu rozwoju zawodowego urzędnika służby cywilnej oraz szkoleń specjalistycznych;
- 2) rezerwy budżetowej przeznaczonej na szkolenia członków korpusu służby cywilnej dla finansowania szkoleń centralnych.

Art. 112. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki organizowania i prowadzenia szkoleń w służbie cywilnej obejmujące w szczególności:

- 1) kryteria, jakie muszą spełniać podmioty, którym powierza się prowadzenie szkoleń,
- 2) sposób i warunki oceny prowadzonych szkoleń

– kierując się potrzebą zapewnienia skutecznego procesu szkolenia i rozwoju w służbie cywilnej.

Rozdział 9

Odpowiedzialność dyscyplinarna członka korpusu służby cywilnej

Art. 113. 1. Członek korpusu służby cywilnej odpowiada dyscyplinarnie za naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

2. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie trzech miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej ani po upływie dwóch lat od popełnienia tego czynu.

3. Jeżeli członek korpusu służby cywilnej z powodu nieobecności w pracy nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg trzymiesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia jego stawienia się do pracy.

4. Jeżeli czyn członka korpusu służby cywilnej zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie następuje nie wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach Kodeksu karnego.

5. Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata.

Art. 114. 1. Karami dyscyplinarnymi stosowanymi wobec urzędników służby cywilnej są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) pozbawienie możliwości awansowania przez okres dwóch lat na wyższy stopień służbowy;
- 4) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego, nie więcej niż o 25% – przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy;
- 5) obniżenie stopnia służbowego służby cywilnej;
- 6) wydalenie ze służby cywilnej.

2. Karami dyscyplinarnymi stosowanymi wobec osób zajmujących wyższe stanowiska w służbie cywilnej oraz pracowników służby cywilnej są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego, nie więcej niż o 25% – przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy;
- 4) wydalenie z pracy w urzędzie.

3. Prawomocne orzeczenie kary wymienionej w ust. 2 pkt 4 powoduje wygaśnięcie stosunku pracy.

4. Prawomocne orzeczenie kar wymienionych w ust. 1 pkt 6 oraz ust. 2 pkt 4 powoduje zakaz ubiegania się o zatrudnienie w korpusie służby cywilnej przez okres pięciu lat.

Art. 115. 1. Za mniejszej wagi naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej dyrektor generalny urzędu może ukarać członka korpusu służby cywilnej upomnieniem na piśmie. Ukaranie może być poprzedzone postępowaniem mającym na celu wyjaśnienie okoliczności sprawy.

2. Członek korpusu służby cywilnej może w ciągu siedmiu dni od wymierzenia mu kary upomnienia wnieść sprzeciw do dyrektora generalnego urzędu.

3. W razie wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 2, dyrektor generalny urzędu niezwłocznie przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu. Przekazanie sprawy rzecznikowi wszczyna postępowanie wyjaśniające.

Art. 116. 1. Sprawy dyscyplinarne członków korpusu służby cywilnej rozpoznają komisje dyscyplinarne:

- 1) w I instancji – komisja dyscyplinarna;
- 2) w II instancji – Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, zwana dalej „Wyższą Komisją Dyscyplinarną”.

2. Sprawy dyscyplinarne osób zajmujących stanowiska dyrektorów generalnych urzędu rozpoznaje w I i II instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna.

3. Sprawy dyscyplinarne osób zajmujących stanowiska wojewódzkich lekarzy weterynarii i ich zastępców rozpatruje w I instancji komisja dyscyplinarna działająca w urzędzie obsługującym Głównego Lekarza Weterynarii.

4. Sprawy dyscyplinarne osób zajmujących stanowiska powiatowych lekarzy weterynarii i ich zastępców rozpatruje w I instancji komisja dyscyplinarna działająca w urzędzie obsługującym właściwego wojewódzkiego lekarza weterynarii.

Art. 117. 1. Komisję dyscyplinarną urzędu powołuje dyrektor generalny urzędu spośród członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędzie.

2. Dyrektorzy generalni urzędów mogą w drodze porozumienia powołać wspólną komisję dyscyplinarną dla kierowanych przez nich urzędów.

3. O powołaniu komisji dyscyplinarnej zawiadamia się niezwłocznie Szefa Służby Cywilnej.

4. Komisję dyscyplinarną, w liczbie co najmniej 10 członków, powołuje się na okres 4 lat.

5. Komisja dyscyplinarna powołuje ze swojego grona przewodniczącego komisji i jego 2 zastępców.

6. Tryb pracy komisji dyscyplinarnej określa regulamin uchwalony przez komisję dyscyplinarną i zatwierdzony przez dyrektora generalnego urzędu.

Art. 118. 1. Wyższą Komisję Dyscyplinarną powołuje Prezes Rady Ministrów.

2. W skład Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wchodzi 15 członków powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na okres 6 lat, w tym 12 członków powoływanych na wniosek Szefa Służby Cywilnej spośród urzędników służby cywilnej oraz 3 członków powoływanych na wniosek dyrektora generalnego służby zagranicznej spośród członków personelu dyplomatyczno-konsularnego. Członkowie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej pełnią swoje funkcje do czasu powołania ich następców.

3. Wyższa Komisja Dyscyplinarna powołuje ze swojego grona przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i jego zastępców.

4. Tryb pracy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej określa regulamin uchwalany przez Komisję.

5. Obsługę prac Wyższej Komisji Dyscyplinarnej zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Art. 119. Wykonywanie zadań w komisji dyscyplinarnej przez jej członków jest traktowane na równi z wykonywaniem obowiązków pracowniczych.

Art. 120. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wynagrodzenie członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, komisji dyscyplinarnych oraz rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców, przyjmując minimalne wynagrodzenie przewidziane w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu za pracę za podstawę ustalania wysokości wynagrodzenia przewodniczącego, zastępców przewodniczącego i pozostałych członków tych komisji oraz rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców.

Art. 121. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje odwołania od orzeczeń komisji dyscyplinarnych.

Art. 122. Członkowie komisji dyscyplinarnych są niezawisli w zakresie orzecznictwa dyscyplinarnego oraz nie są związani rozstrzygnięciami innych organów stosujących prawo, z wyjątkiem prawomocnego wyroku sądu.

Art. 123. 1. Komisje dyscyplinarne orzekają w składzie:

- 1) w I instancji:
 - a) trzech członków, gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 114 ust. 1 pkt 1–5 oraz ust. 2 pkt 1–3,
 - b) pięciu członków, w tym przewodniczący składu posiadający wykształcenie prawnicze, gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 114 ust. 1 pkt 6 oraz ust. 2 pkt 4;
- 2) w II instancji pięciu członków, z których co najmniej dwóch powinno posiadać wykształcenie prawnicze, gdy rozpatrywana jest sprawa, co do której orzeczono karę określoną w art. 114 ust. 1 pkt 6 oraz ust. 2 pkt 4.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza skład orzekający i termin rozprawy.

3. W przypadku rozpatrywania spraw dyscyplinarnych, o których mowa w art. 116 ust. 2, do składu orzekającego w II instancji wyznacza się członków komisji, którzy nie brali udziału w rozpoznawaniu sprawy w I instancji.

Art. 124. 1. Rzecznika dyscyplinarnego urzędu powołuje dyrektor generalny urzędu spośród podległych mu członków korpusu służby cywilnej.

2. Rzecznika dyscyplinarnego do spraw dyscyplinarnych osób zajmujących stanowiska dyrektorów generalnych urzędów powołuje Szef Służby Cywilnej, spośród członków korpusu służby cywilnej.

3. Rzecznika dyscyplinarnego do spraw dyscyplinarnych osób zajmujących stanowiska wojewódzkich lekarzy weterynarii i ich zastępców powołuje Główny Lekarz Weterynarii, spośród podległych mu członków korpusu służby cywilnej.

3a. Rzecznika dyscyplinarnego do spraw dyscyplinarnych osób zajmujących stanowiska powiatowych lekarzy weterynarii i ich zastępców powołuje wojewódzki lekarz weterynarii, spośród podległych mu członków korpusu służby cywilnej.

4. W uzasadnionych przypadkach można powołać zastępcę rzecznika dyscyplinarnego. Przepisy ust. 1–3 i 5 oraz art. 125 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku powołania komisji dyscyplinarnej w trybie określonym w art. 117 ust. 2, porozumienie może przewidywać powołanie wspólnego rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 125. 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na polecenie osób, o których mowa w art. 124 ust. 1–3, i informuje je o dokonanych ustaleniach. O wszczęciu postępowania rzecznik zawiadamia osobę, której ono dotyczy.

2. Rzecznik dyscyplinarny postanawia o przekazaniu komisji dyscyplinarnej wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego albo, za zgodą osób, o których mowa w art. 124 ust. 1–3, o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

3. Do wykonywania zadań przez rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcę stosuje się przepisy art. 119.

Art. 126. 1. Komisja dyscyplinarna wszczyna postępowanie dyscyplinarne z dniem zgłoszenia wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania.

2. Obwiniony ma prawo korzystania z pomocy wybranego przez siebie obrońcy, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie tajemnicy ustawowo chronionej. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o orzeczenie kary wydalenia ze służby cywilnej albo kary wydalenia z pracy w urzędzie, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru, przewodniczący składu orzekającego wyznacza obrońcę spośród członków korpusu służby cywilnej.

3. Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie po przeprowadzeniu rozprawy, w toku której wysłuchuje rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego oraz jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony, a także po rozpatrzeniu innych dowodów mających znaczenie w sprawie.

4. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

5. Rozprawa jest jawna. W uzasadnionych przypadkach skład orzekający może wyłączyć jawność rozprawy, jednakże ogłoszenie orzeczenia jest jawne.

6. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom w terminie siedmiu dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

7. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej strony mogą odwołać się, za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej I instancji, do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Komisja dyscyplinarna I instancji przekazuje odwołanie wraz z aktami sprawy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania.

Art. 127. 1. W postępowaniu przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną stosuje się odpowiednio przepisy art. 126 ust. 1–6.

2. Od orzeczeń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

3. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego kasacja nie przysługuje.

Art. 128. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej o ukaraniu dołącza się do akt osobowych członka korpusu służby cywilnej.

2. Dyrektor generalny urzędu wykonuje kary, o których mowa w art. 114 ust. 1 pkt 3–5 oraz ust. 2 pkt 3, z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 129. 1. Kary dyscyplinarne określone w art. 114 ust. 1 pkt 1–5 oraz ust. 2 pkt 1–3 ulegają zatarciu, a odpis orzeczenia dołączony do akt osobowych podlega zniszczeniu po upływie trzech lat od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ukaraniu. Na wniosek ukaranego zatarcie może nastąpić po upływie dwóch lat.

2. Jeżeli w okresie przed zatarciem kary dyscyplinarnej członek korpusu służby cywilnej będzie ponownie ukarany dyscyplinarnie, termin trzech lat, o którym mowa w ust. 1, liczy się od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ponownym ukaraniu.

3. W przypadku kary dyscyplinarnej określonej w art. 114 ust. 1 pkt 6 oraz ust. 2 pkt 4 zatarcie kary oraz zniszczenie odpisu orzeczenia następuje po upływie 3 lat od dnia upływu okresu, o którym mowa w art. 114 ust. 4.

4. Kara upomnienia na piśmie, o której mowa w art. 115 ust. 1, ulega zatarciu po upływie roku od dnia uprawomocnienia.

Art. 130. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego, w tym:

- 1) warunki powoływania i odwoływania członka komisji dyscyplinarnej, rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcy,
- 2) sposób dokonywania zmian w składzie komisji dyscyplinarnej,

- 3) zakres czynności rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcy, służących wyjaśnieniu sprawy,
 - 4) organizację i funkcjonowanie komisji dyscyplinarnych oraz tryb prowadzenia postępowania dyscyplinarnego,
 - 5) warunki i sposób ustalania należności przysługujących członkom komisji dyscyplinarnych, rzecznikom dyscyplinarnym i ich zastępcom, świadkom, obrońcom i biegłym
- kierując się potrzebą rzetelnego i sprawnego prowadzenia tych postępowań.

Art. 131. 1. Koszty obrońcy z wyboru ponosi obwiniony.

2. Koszty biegłych powołanych przez komisję dyscyplinarną i koszty zleconych przez nią ekspertyz ponosi urząd, przy którym działa komisja dyscyplinarna.

3. W przypadku komisji dyscyplinarnych powołanych w trybie określonym w art. 117 ust. 2, koszty, o których mowa w ust. 2, ponosi urząd, w którym w dniu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego był zatrudniony obwiniony, o ile porozumienie, o którym mowa w art. 117 ust. 2, nie stanowi inaczej.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 132–190. (pominięte)

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 191. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy służby cywilnej, zatrudnieni na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 215, stają się pracownikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędnicy służby cywilnej, mianowani na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 215, stają się urzędnikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 192. 1. Do umów o pracę zawartych na czas określony z osobami, które podjęły po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej, trwających w dniu wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku gdy do zakończenia okresu, na który została zawarta umowa, pozostał co najmniej rok, pracownik służby cywilnej może wyrazić zgodę na zastosowanie wobec niego zasad dokonywania pierwszej oceny w służbie cywilnej, przewidzianych w art. 37.

3. Do postępowań dotyczących naboru do służby cywilnej wszczętych na podstawie dotychczasowych przepisów i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

4. Do służby przygotowawczej rozpoczętej i niezakończonej do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

5. Do ocen okresowych urzędników służby cywilnej niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 193. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, członka korpusu służby cywilnej, który jest zatrudniony w tym samym urzędzie, w którym zajmuje w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowisko państwowe, stające się wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej na podstawie niniejszej ustawy, przenosi się – za jego zgodą – na wyższe stanowisko w służbie cywilnej odpowiadające zajmowanemu wysokiemu stanowisku państwowemu.

2. Przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, dokonuje:

- 1) Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – na stanowisko dyrektora generalnego urzędu;
- 2) dyrektor generalny urzędu – na stanowisko wymienione w art. 52 pkt 2;
- 3) Główny Lekarz Weterynarii – na stanowiska wymienione w art. 52 pkt 3;
- 4) Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych – na stanowiska kierujących komórkami organizacyjnymi w tym urzędzie i ich zastępców.

3. W dniu poprzedzającym dzień przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu.

4. W razie niewyrażenia przez członka korpusu służby cywilnej zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, z upływem 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 194. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, członka korpusu służby cywilnej, który jest zatrudniony w innym urzędzie niż urząd, w którym zajmuje w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowisko państwowe, stające się wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej na podstawie niniejszej ustawy, przenosi się – za jego zgodą – do tego urzędu i wyznacza mu się wyższe stanowisko w służbie cywilnej odpowiadające zajmowanemu wysokiemu stanowisku państwowemu.

2. Przeniesienia i wyznaczenia stanowiska członkowi korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, dokonuje:

- 1) Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – na stanowisko dyrektora generalnego urzędu;
- 2) dyrektor generalny urzędu, w którym członek korpusu służby cywilnej ma być zatrudniony – na stanowisko wymienione w art. 52 pkt 2;
- 3) Główny Lekarz Weterynarii – na stanowiska wymienione w art. 52 pkt 3;
- 4) Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych – na stanowiska kierujących komórkami organizacyjnymi w Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz ich zastępców.

3. W dniu poprzedzającym dzień przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu. Przepis art. 75, stosuje się odpowiednio.

4. W razie niewyrażenia przez członka korpusu służby cywilnej zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, z upływem 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 195. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, osoba niebędąca członkiem korpusu służby cywilnej, zajmująca w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowisko państwowe, stające się wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej na podstawie niniejszej ustawy, otrzymuje propozycję zatrudnienia na odpowiadającym temu stanowisku wyższym stanowisku w służbie cywilnej, a w przypadku jej nieprzyjęcia – na innym stanowisku w tym samym urzędzie, zgodnym z jej kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

2. Propozycję zatrudnienia w służbie cywilnej osoby, o której mowa w ust. 1, przedstawia:

- 1) Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – osobie zajmującej stanowisko wymienione w art. 52 pkt 1;
- 2) dyrektor generalny urzędu – osobie zajmującej stanowisko wymienione w art. 52 pkt 2;
- 3) Główny Lekarz Weterynarii – osobie zajmującej stanowisko wymienione w art. 52 pkt 3;
- 4) Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych – osobie zajmującej stanowisko kierującego albo zastępcy kierującego komórką organizacyjną w tym urzędzie.

3. W razie przyjęcia propozycji, o których mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania przekształca się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 7.

4. W razie nieprzyjęcia propozycji, o których mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania wygasa z upływem 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 196. 1. W okresie roku od dnia wejścia w życie ustawy przeprowadza się nabór w rozumieniu art. 56 na stanowiska dyrektorów generalnych urzędów, o których mowa w art. 52 pkt 1, stanowiska kierujących departamentami lub komórkami równorzędnymi, o których mowa w art. 52 pkt 2, stanowiska wojewódzkich lekarzy weterynarii, o których mowa w art. 52 pkt 3 oraz stanowiska kierujących komórkami organizacyjnymi w Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, jeżeli stanowiska te są zajmowane przez osoby, do których miał zastosowanie art. 80 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 214, przeniesione na te stanowiska na podstawie art. 193 ust. 1 lub art. 194 ust. 1 albo

zatrudnione na tych stanowiskach na podstawie art. 195 ust. 1, niespełniające warunków wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1–4 ustawy uchylanej w art. 214.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, mogą zajmować dotychczasowe stanowiska do dnia obsadzania tych stanowisk w wyniku przeprowadzonego naboru, nie dłużej jednak niż przez rok od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Osobę, o której mowa w ust. 1, przenosi się na inne stanowisko urzędnicze z dniem obsadzenia jej dotychczasowego stanowiska w wyniku przeprowadzonego naboru, albo potwierdza się ponowne objęcie przez nią jej dotychczasowego stanowiska, jeżeli została ona wybrana spośród osób wyłonionych w drodze naboru na to stanowisko. Do przeniesienia na inne stanowisko urzędnicze stosuje się odpowiednio art. 61 niniejszej ustawy.

Art. 197. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia ustawy w życie osobę zatrudnioną w placówce zagranicznej na wysokim stanowisku państwowym, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, przenosi się na odpowiadające temu stanowisku kierownicze stanowisko w placówce zagranicznej.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, z dniem przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania przekształca się odpowiednio w:

- 1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, jeżeli przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, osoba była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na stanowisku w służbie cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 2) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony – do dnia odwołania z placówki zagranicznej, jeżeli przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, osoba nie była zatrudniona na stanowisku w służbie cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 3) stosunek pracy na podstawie mianowania, jeżeli przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, osoba była zatrudniona na podstawie mianowania na stanowisku w służbie cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych.

3. Stosunek pracy na podstawie powołania:

- 1) osób, które przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, były zatrudnione na podstawie powołania przez dyrektora generalnego służby zagranicznej dokonanego na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej,
- 2) osób, które zostały powołane na stanowisko kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 214, a przed powołaniem na to stanowisko nie były zatrudnione w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych

– pozostaje w mocy, przy czym stosuje się do niego przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej.

Art. 198. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu na podstawie art. 193 ust. 1 albo art. 194 ust. 1, a także urzędnikowi służby cywilnej, któremu wyznaczono stanowisko pracy na podstawie art. 193 ust. 4 albo art. 194 ust. 4 przysznaje się kolejny stopień służbowy, jeżeli jego bezpośredni przełożony sporządził umotywowany wniosek o jego przyznanie.

Art. 199. 1. Stosunek pracy na podstawie powołania osoby zajmującej w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko:

- 1) kierownika centralnego urzędu administracji rządowej i jego zastępcy,
- 2) prezesa agencji państwowej i jego zastępcy,
- 3) prezesa zarządu państwowego funduszu celowego i jego zastępcy,
- 4) Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia i jego zastępcy,
- 5) kierownika państwowej jednostki organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra i jego zastępcy

– objęte przepisami ustawy uchylanej w art. 214, nie ulega zmianie.

2. Członek korpusu służby cywilnej zajmujący w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko, o którym mowa w ust. 1, może korzystać z urlopu bezpłatnego udzielonego na czas powołania na to stanowisko, do dnia ustania stosunku pracy na tym stanowisku. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 200. 1. Stosunek pracy osoby zajmującej w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko dyrektora departamentu (kierownika komórki równorzędnej) w państwowej jednostce organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra oraz jego zastępcy, objęte przepisami ustawy uchylanej w art. 214, przekształca

się z dniem wejścia w życie ustawy w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, chyba że odrębne przepisy przewidują nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osoby pełniącej w dniu wejścia w życie ustawy funkcję dyrektora departamentu (kierownika komórki równorzędnej) oraz jego zastępcy, objętej przepisami ustawy uchylanej w art. 214, mianowanej na podstawie odrębnych przepisów.

3. Członek korpusu służby cywilnej zajmujący w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko, o którym mowa w ust. 1, może korzystać z urlopu bezpłatnego udzielonego na czas powołania na to stanowisko, do dnia ustania stosunku pracy na tym stanowisku. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 201. Członkowi korpusu służby cywilnej, o którym mowa w art. 193 ust. 4, art. 194 ust. 4, oraz osobie, o której mowa w art. 195 ust. 3, przysługuje prawo do wynagrodzenia w dotychczasowej wysokości, jeżeli byłoby ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku, przez okres:

- 1) jednego miesiąca – jeżeli na stanowisku, zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy, byli zatrudnieni nie dłużej niż 3 miesiące;
- 2) dwóch miesięcy – jeżeli na stanowisku, zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy, byli zatrudnieni dłużej niż 3 miesiące i nie dłużej niż 12 miesięcy;
- 3) trzech miesięcy – jeżeli na stanowisku, zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy, byli zatrudnieni dłużej niż 12 miesięcy.

Art. 202. W okresie 10 lat od dnia wejścia w życie ustawy warunek posiadania kompetencji kierowniczych na stanowiskach, o których mowa w art. 52 oraz w ustawach zmienianych w art. 135–139, 141–143, 145–147, 149–156, 158, 159, 161–185 oraz 187–189, uważa się za spełniony przez osoby, które:

- 1) uzyskały świadectwo potwierdzające kwalifikacje do pracy na wysokim stanowisku państwowym, wydane na podstawie art. 7 ust. 5 lub art. 8 ust. 7 ustawy uchylanej w art. 214;
- 2) w wyniku postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie w służbie cywilnej osiągnęły miejsce uprawniające do mianowania na podstawie ustawy uchylanej w art. 215.

Art. 203. W okresie 1 roku od dnia wejścia w życie ustawy, przy przeprowadzaniu naboru na wyższe stanowiska w służbie cywilnej, do osób, o których mowa w art. 202, nie stosuje się warunków określonych w art. 53 pkt 4 i 5.

Art. 204. 1. W okresie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, na stanowisko, o którym mowa w art. 54 ust. 2, może być przeniesiony pracownik służby cywilnej, któremu bezpośredni przełożony wydał pozytywną opinię dotyczącą jego dotychczasowej pracy wykonywanej w okresie co najmniej 6 miesięcy poprzedzających przeniesienie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do urzędnika służby cywilnej, któremu nie sporządzono oceny okresowej na podstawie przepisów dotychczasowych w okresie 24 miesięcy poprzedzających przeniesienie.

Art. 205. 1. Do dnia 31 grudnia 2009 r. wynagrodzenie miesięczne członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego na wyższym stanowisku w służbie cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego i dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej.

2. Do ustalania wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego osób, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 214.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób zajmujących stanowiska kierownicze w służbie zagranicznej.

Art. 206. 1. Do dnia 31 grudnia 2009 r. wynagrodzenie osoby zatrudnionej na stanowisku kierownika państwowej jednostki organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra oraz jego zastępcy, a także dyrektora departamentu (kierownika komórki równorzędnej) w państwowej jednostce organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra oraz jego zastępcy składa się z wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego i dodatku za wieloletnią pracę.

2. Do dnia 31 grudnia 2009 r. do osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 91, art. 93 ust. 1 oraz art. 94 i 95.

3. Do ustalania wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 214.

4. Do ustalania dodatku za wieloletnią pracę osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 90 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 99.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się, jeżeli warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą osób wymienionych w ust. 1 określają odrębne przepisy.

Art. 207. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 214 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 69 ustawy uchylanej w art. 215 zachowują moc do dnia 31 grudnia 2009 r.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 26, art. 52 ust. 5, art. 54 ust. 2, art. 65 ust. 4, art. 67 ust. 3, art. 70, art. 77 ust. 3, art. 79, art. 87 i art. 96 ustawy uchylanej w art. 215 zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 47, art. 82, art. 84 ust. 2, art. 95 ust. 5, art. 97 ust. 3, art. 101, art. 110 ust. 3, art. 112, art. 120 i art. 130 niniejszej ustawy.

Art. 208. Znosi się Radę Służby Publicznej, powołaną na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 214.

Art. 209. Z dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) stosunek pracy osoby powołanej na stanowisko Sekretarza Rady Ministrów wygasa;
- 2) osoba zajmująca stanowisko Sekretarza Rady Ministrów obejmuje funkcję Sekretarza Rady Ministrów.

Art. 210. 1. Do pierwszego składu Rady Służby Cywilnej Prezes Rady Ministrów powołuje 4 członków Rady, o których mowa w art. 20 ust. 2 – na 3 lata, a pozostałych 4 członków – na 6 lat.

2. Do pierwszego składu Rady Służby Cywilnej Prezes Rady Ministrów powołuje członków Rady, o których mowa w art. 20 ust. 3, na okres pozostały do czasu zakończenia kadencji Sejmu wybranego w dniu 21 października 2007 r.

Art. 211. Do czasu powołania Szefa Służby Cywilnej, jednak nie dłużej niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy, zadania Szefa Służby Cywilnej wykonuje Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Art. 212. 1. Komisje dyscyplinarne utworzone przed dniem wejścia w życie ustawy ulegają likwidacji z upływem 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, z wyjątkiem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej, która działa do końca kadencji.

2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, sprawy wszczęte i niezakończone prowadzą komisje dyscyplinarne właściwe dla urzędów, w których byli zatrudnieni obwinieni w dniu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 213. 1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 113 ust. 5, chyba że przepisy dotychczasowe są korzystniejsze dla obwinionego.

2. Do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się dotychczasowe przepisy o zatarciu kary i zniszczeniu odpisu orzeczenia.

Rozdział 12

Przepisy końcowe

Art. 214. Traci moc ustawa z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. poz. 1217, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 215. Traci moc ustawa z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. poz. 1218, z późn. zm.⁵⁾), z wyjątkiem art. 6 ust. 1, art. 19–22, art. 24 i art. 26–28, które tracą moc z dniem 31 grudnia 2009 r.

Art. 216. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia⁶⁾, z wyjątkiem art. 7 ust. 1, art. 40–43, art. 45, art. 47–49, art. 160 i art. 186 pkt 2–6, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2010 r.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. poz. 1832, z 2007 r. poz. 96, 331, 660, 847 i 1242 oraz z 2008 r. poz. 634.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. poz. 1592 i 1832, z 2007 r. poz. 162, 847 i 1242 oraz z 2008 r. poz. 976.

⁶⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 23 grudnia 2008 r.